

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5SŽ/17/2012
Identifikačné číslo spisu:	9012010129
Dátum vydania rozhodnutia:	17.12.2012
Meno a priezvisko:	JUDr. Jana Baricová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2012:9012010129.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Baricovej a členov senátu JUDr. Jarmily Urbancovej a JUDr. Milana Moravu, v právnej veci navrhovateľky Markízy - Slovakia, spol. s r. o., Bratislavská č. 1/A, Bratislava, IČO: XX XXX XXX, zastúpenej Mgr. Zuzanou Zlámalovou, advokátkou a konateľkou spoločnosti ADVOKÁT ZLÁMALOVÁ ZUZANA, s. r. o., so sídlom Trnavská č. 11, Bratislava, proti odporkyni Rade pre vysielanie a retransmisiu, Dobrovičova č. 8, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia odporkyne č. RP/029/2012 z 11. júna 2012, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodnutie odporkyne z 12. júna 2012, č. RP/029/2012 z r u š u j e a vec jej vracia na ďalšie k o n a n i e .

Odporkyňa j e p o v i n n á zaplatiť navrhovateľke náhradu trov konania v sume 485,24 eura, na účet advokátskej kancelárie ADVOKÁT ZLÁMALOVÁ ZUZANA, s. r. o. Bratislava, vedený vo VÚB, a. s., č. ú.: XXXXXXXXXXX/XXXX do 3 dní.

Odôvodnenie

Rozhodnutiami uvedenými vo výroku tohto rozsudku odporkyňa - Rada pre vysielanie a retransmisiu (ďalej len „Rada“) ako orgán príslušný podľa § 4 ods. 1 až 3 a § 5 ods. 1 písm. g/ zákona č. 308/2000 Z. z. o vysielaní a retransmisii a o zmene zákona č. 195/2000 Z. z. o telekomunikáciách (ďalej len „zákon. č. 308/2000 Z. z.“ alebo „zákon o vysielaní a retransmisii“) postupujúc podľa § 71 zákona č. 308/2000 Z. z., podľa § 64 ods. 1 písm. d/ a § 67 ods. 5 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z. z. uložila navrhovateľke pokutu vo výške 3.319 eura za porušenie povinnosti uvedenej v § 34 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z. z. tým, že dňa 17. januára 2012 o cca 19:23 hod., o cca 19:27 hod., odvysielala v rámci televíznej programovej služby TV Markíza rámci reklamného prerušenia programu Televízne noviny a o cca 19:49 hod., po programe Televízne noviny, o cca 20:00 hod. pred programom Žrebovanie výherných čísel Tipos, o cca 19:54 hod. a o cca 19:56 hod. pred a po programe Predpoveď počasia komunikáty, ktoré naplnili definíciu vlastnej propagácie podľa § 37a ods. 2 zákona č. 308/2000 Z. z., a teda reklamy podľa § 32 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z. z., pričom ich neoddelila od bezprostredne nasledujúcich alebo bezprostredne predchádzajúcich programov, čím došlo k odvysielaniu reklamy bez jej rozoznatelného a zreteľného oddelenia od iných častí programovej služby tak, aby nebola zameniteľná

s inými zložkami programovej služby. Ďalej vo výroku rozhodnutia uviedla, že podľa § 64 ods. 5 zákona č. 308/2000 Z. z. „uložením sankcie nezaniká povinnosť, za ktorej porušenie sa sankcia uloží“, a že v zmysle § 67 ods. 16 zákona č. 308/2000 Z. z. je pokuta splatná do 30 dní odo dňa nadobudnutia splatnosti rozhodnutia a je potrebné ju uhradiť na účet: XXXXXXXXXXX/XXXX., VS XXXX, KS 6548. Svoje rozhodnutie Rada odôvodnila, okrem iného, vyššie uvedenými zákonnými ustanoveniami, písomným prepisom/popisom uvedeného skutkového stavu, záznamom vysielania televíznej programovej služby TV Markíza zo dňa 17. januára 2012 a vyjadrenie účastníka konania.

Pri určovaní sankcie a jej výšky prihliadla odporkyňa na skutočnosť, že u právnických osôb sa zodpovednosť za správne delikty zakladá zásadne bez ohľadu na zavinenie (objektívna zodpovednosť pre správny delikt), čo platí aj v prípade zákona č. 308/2000 Z. z.. Odporkyňa rozhodla o uložení sankcie podľa ustanovenia § 64 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z., ktorou je podľa kogentného zákonného ustanovenia pokuta. Prihliadla na skutočnosť, že účastníčka sa porušenia § 34 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z. z. dopustila už v minulosti, rozhodnutím vo veci porušenia § 34 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z. z. bola účastníčke konania rozhodnutím č. PR/298/2006 uložená sankcia - pokuta vo výške 100.000 Sk. Rada pri určovaní výšky pokuty vzala do úvahy najmä závažnosť správneho deliktu, mieru zavinenia (išlo o opakované porušenie ustanovenia § 34 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z. z., pričom Rada vzala do úvahy výšku poslednej právoplatnej pokuty ako aj fakt, že od nadobudnutia právoplatnosti tohto rozhodnutia uplynulo viac ako 5 rokov), rozsah a dosah vysielania ako aj trvania a následku porušenia povinnosti.

Proti tomuto rozhodnutiu podala navrhovateľka v súlade s § 250l a nasl. Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) na Najvyššom súde Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) v zákonnej lehote opravný prostriedok domáhajúc sa jeho zrušenia a vrátenia veci odporkyni na ďalšie konanie namietajúc, že konanie správneho orgánu predchádzajúce rozhodnutiu trpí takými vadami, ktoré mali vplyv na zákonnosť, rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, je nezrozumiteľné, neurčité, nemá dostatok dôvodov, a preto je nepreskúmateľné a nezákonné.

Navrhovateľka citujúc príslušné ustanovenia zákona č. 308/2000 Z. z. uviedla, že na oddelenie programov Televízne noviny, Predpoveď počasia a Žrebovanie výherných čísiel Tipos od reklamných blokov boli použité zvukovo - obrazové a priestorové prostriedky, ktoré sa výrazne líšili od ostatných častí programovej služby, ktoré navzájom oddeľovali.

Podľa navrhovateľky divák nemohol byť uvedený do omylu o podstate a správnosti sledovanej informácie, nakoľko všetky predely boli označené grafickým logom TV Markíza, ktorý vysielateľ pravidelne používa v reklamných predeloch a zvukovo-obrazové prostriedky nijakým spôsobom neevokovali akékoľvek iné vysielanie vysielateľa. Pokiaľ správny orgán subsumoval pod grafické stvárnenie reklamných predelov konkrétne filmové diela, mala za to, že tak uskutočnila na podklade skutočností, ktoré nepoznajú a idú nad rámec skutočne odvysielaného.

Taktiež sa nestotožnila s názorom správneho orgánu, že sa v prípade reklamných predelov malo jednať o upútavanie na vlastné vysielanie, t. j. o vlastnú propagáciu podľa ustanovenia § 37a ods. 2 zákona č. 308/2000 Z. z.. Preskúmané reklamné predely neobsahovali náležitosti uvedené v ustanovení § 37a ods. 2 zákona č. 308/2000 Z. z., prvky verifikujúce upútavanie na vlastné vysielanie neboli súčasťou týchto reklamných predelov, absentovali údaje o dátume a termíne vysielania ako aj údaje o vekovej vhodnosti, názve údajne upútavaného vlastného vysielania etc.

Mala za zrejmé, že ani jeden s napadnutých komunikátov - predelov odvysielaných dňa 17. januára 2012 neobsahoval žiadne s vyššie uvedených prvkov vlastnej propagácie alebo prvok reklamného charakteru. S písomných prepisov týchto predelov je tiež zrejmé, že sa jedná výlučne o použitie výrazných a graficky pekných zvukovo - obrazových a priestorových záberov z neurčitých filmových diel, bez uvedenia názvu alebo inej identifikácie diela, z ktorého boli zábery použité. Zároveň všetky predely sú výrazne krátkočasového rozsahu, ktorý neumožňuje identifikáciu žiadneho prvku, na základe ktorého by bolo možné dedukovať, že sa vôbec jedná o zábery z konkrétnych filmových diel. Naopak, z uvedeného nie je podľa navrhovateľky zrejmé, že by sa malo jednať o zábery z takých audiovizuálnych diel, ktoré sú alebo budú programovým obsahom vysielania navrhovateľky. Pokiaľ správny orgán dospel k takémuto záveru, jedná sa o záver ničím nepodložený, nakoľko ani neuvádza, o aké diela s akým názvom sa v daných predeloch má jednať.

Považovala teda rozhodnutie rady RP/029/2012 za nepreskúmateľné z dôvodu nesprávne posúdeného skutkového stavu veci.

Podľa navrhovateľky je zrejmé, že divák nemal možnosť z videného krátkeho reklamného predelu zistiť, o aké iné vlastné vysielanie by sa malo údajne jednať, či takéto dielo bude predmetom vysielania v budúcnosti, kedy by sa tak malo udiť a za akých podmienok.

K ustanoveniu § 34 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z. z. poznamenala, že zákon neuvádza, čo sa považuje za zvukovo - obrazové alebo priestorové prostriedky, teda prakticky môžu byť použité akékoľvek zvukovo - obrazové alebo priestorové prostriedky, ktoré má alebo môže mať vysielateľ k dispozícii, ktoré si sám vytvorí.

Tak isto podľa navrhovateľky zákon v ustanovení § 34 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z. z. neobsahuje žiadne negatívne vymedzenie zvukovo - obrazových alebo priestorových prostriedkov, ktorých použitie pri tvorbe predelov podľa § 34 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z. z. by bolo v rozpore s týmto ustanovením. Navrhovateľka teda nemá vedomosť o tom, prečo správny orgán považuje použitie zvukovo - obrazových výňatkov z diel pri tvorbe predelov za také, ktoré zakladajú rozpor s ustanovením § 34 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z. z..

Pokiaľ odporkyňa vo svojom rozhodnutí RP/029/2012 z 12. júna 2012 uvádza: „správne konanie bolo začaté z dôvodu, že účastník konania odvysielal namiesto bežných reklamných predelov..., navrhovateľka namietala, že zákon č. 308/2000 Z. z. nepozná pojem ...bežné reklamné predely... a tak netuší, čo týmto pojmom správny orgán myslí, aké sú teda bežné reklamné predely a aké sú tie nebežné reklamné predely. Takáto definícia pojmu zvukovo-obrazový alebo priestorový prostriedok (druhá veta § 34 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z. z.) neexistuje, správny orgán teda bez zjavného dôvodu vyvodil záver, že za zvukovo - obrazové alebo priestorové prostriedky je možné považovať ...bežné reklamné predely... avšak bez uvedenia o aké bežné reklamné predely sa jedná, akú majú mať formu, čo má byť ich obsahom a čo nemá byť ich obsahom.

Takýto dôvod pre začatie správneho konania, preto navrhovateľka považuje za absurdný a ničím nepodložený, je možné ho považovať za špekulatívny bez logického odôvodnenia a opory v zákone.

K výške uloženej sankcie uviedla, že rozhodnutím RL/289/2006 bola navrhovateľka sankcionovaná za porušenie ustanovenia § 34 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z. z. za absolútne odlišnú skutkovú podstatu. V danej veci sa jednalo o skutočnosť, že navrhovateľka počas vysielania programu s názvom Cigánky v spodnej časti obrazovky (tzv. kraulom) odvysielala text v znení „... 00:21:55 si pozrite magazín Big Brother Súboj Face to face, v ktorom sa bude O. rozprávať s jasnovídkou o osude niektorých súťažiacich v dome...“. Podstata porušenia ustanovenia § 34 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z. z. v tomto prípade spočívala v skutočnosti, že vysielateľ počas iného programu upútaval na vlastné vysielanie počas iného programu upútaval na vlastné vysielanie s tým, že použité výrazové prostriedky mali charakter nie len informačný ale aj propagačný. V tomto prípade sa teda nejednalo o rozpor s obsahom a formou samotných predelov tak, ako sú definované v § 34 ods. 1 zákona 308/2000 Z. z..

Rozpor v tomto prípade bol teda absolútne skutkovo absolútne odlišný. Mala za to, že tieto dve skutkové podstaty nemožno v žiadnom prípade porovnávať alebo ich považovať za rovnaké skutkové podstaty. Rovnako dala do pozornosti aj dlhý časový úsek, ktorý od posledného právoplatného uloženia sankcie za porušenie ustanovenia § 34 ods. 1 zákona 308/2000 Z. z. uplynul, teda 6 rokov.

V nadväznosti na vyššie uvedené argumenty, predovšetkým v dôsledku nedostatočnosti odôvodnenia správnej úvahy o obsahu a forme zvykovo - obrazových a priestorových prostriedkov používaných pre zreteľné oddelenie programových zložiek od reklamy a telenákupu, považovala uloženú sankciu vo výške 3.319 eura za neopodstatnenú a neodôvodnenú.

Navrhovateľka tvrdila, že je zrejmé, že dôsledne dbá na dodržiavanie pravidiel vyplývajúcich z ustanovenia § 34 ods. 1 zákona 308/2000 Z. z., čo preukazuje aj doloženou prílohou, preto uloženie finančnej sankcie aj keď v minimálnej zákonom povolenej výške bez riadneho preukázania pravdivosti tvrdení správneho orgánu o opodstatnenosti takéhoto tvrdenia považuje za precedентné a zakladajúce právnu neistotu do budúcnosti.

S poukázaním na vyššie uvedené skutočnosti a postup odporkyne ako správneho orgánu navrhla, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnuté rozhodnutie odporkyne č. RP/029/2012 zo dňa 12. júna 2012 zrušil a vec jej vrátil na ďalšie konanie.

V úspechu si navrhovateľka uplatnila náhradu trov konania.

Na ústnom pojednávaní pred Najvyšším súdom Slovenskej republiky dňa 29. novembra 2012 navrhovateľka pridržiavala sa v plnom rozsahu podaného opravného prostriedku len na spresnenie uviedla, že ani po doručení vyjadrenia odporkyne jej nie je jasné, prečo odporkyňa posudzuje reklamný predel ako upútavku na vlastné vysielanie, lebo takto sa to deje vo všetkých prípadoch a vždy ide o upútavku na vlastné vysielanie.

Nestotožnila sa ani s tým, že predmetom upútavky bola reklama na filmy odvysielané v januári, lebo nič také v upútavkách neodznalo.

Zotrvala na svojej požiadavke zrušenia napadnutého rozhodnutia odporkyne a vrátení jej veci na ďalšie konanie; zároveň si uplatnila i náhradu trov konania, ktoré vyčíslila písomne.

Odporkyňa vo svojom písomnom vyjadrení k podanému opravnému prostriedku a jeho dôvodom uviedla, že navrhuje rozhodnutie potvrdiť s poukazom na príslušné právne predpisy a riadne zistený skutkový stav veci. Zotrvala na dôvodoch svojho rozhodnutia nesúhlasiac s tvrdeniami navrhovateľky uvedenými v odvolaní, majúca za to, že predmetné komunikáty naplnili definíciu vlastnej propagácie podľa § 37a ods. 2 zákona č. 308/2000 Z. z., ktorá je v zmysle § 32 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z. z. jednou z foriem reklamy, a ako taká teda musí byť od iných zložiek programovej služby (tzv. redakčného obsahu) oddelená podľa § 34 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z. z.. Zo záznamu vysielania ako aj z prepisu/popisu skutkového stavu je zrejmé, že táto vlastná propagácia (odvysielaná vždy na záver alebo úvod bloku reklamy a upútaviek) nebola od bezprostredne nasledujúcich alebo predchádzajúcich programov oddelená žiadnymi zvukovoobrazovými ani priestorovými prostriedkami, ktorých účelom bolo oddeliť reklamu od ostatných zložiek programovej služby.

K námietke navrhovateľky ohľadne uloženia pokuty, a to v prvom rade, že sa nejedná o skutkovo rovnaký prípad, odporkyňa uviedla, že bez ohľadu na mieru odlišnosti, akým bola predmetná povinnosť porušená, skutková podstata zostáva v oboch prípadoch rovnaká, nakoľko v oboch prípadoch navrhovateľ porušil jednu a tú istú povinnosť, definovanú § 34 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z. z. - zabezpečiť, aby bola vysielaná reklama rozoznateľná a zreteľne oddelená (použitím zvukovo - obrazových alebo priestorových prostriedkov) od iných častí programovej služby tak, aby nebola zameniteľná s inými zložkami programovej služby. Podľa odporkyni tento výklad tiež potvrdzuje judikatúra Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vo veci sp. zn. 4Sžn/145/2002 v spojení s rozsudkom sp. zn. Sž-o-NS 38/03). Vzhľadom na túto skutočnosť a na kogentnú povahu ustanovenia § 64 ods. 2 zákona č. 308/2000 Z. z. („Rada uloží...“) odporkyňa nemohla rozhodnúť inak ako uložiť navrhovateľke pokutu.

K druhej námietke ohľadom uloženia pokuty, a to časovému úseku od poslednej uloženej právoplatnej pokuty za porušenie tej istej povinnosti (6 rokov) odporkyňa s poukazom na ustanovenie § 64 ods. 2 zákona č. 308/2000 Z. z. uviedla, že je irelevantné aký dlhý časový úsek ubehol od sankcionovania navrhovateľa za porušenie tej istej povinnosti. Odporkyňa teda túto skutočnosť nemohla vziať do úvahy pri rozhodovaní o druhu sankcie, vzala ju však do úvahy pri rozhodovaní o výške pokuty, ktorú uložila v minimálnej hodnote stanovenej zákonom napriek skutočnosti, že navrhovateľka už bola za porušenie tejto povinnosti sankcionovaná aj peňažnou sankciou.

Na ústnom pojednávaní odporkyňa zotrvala na svojom písomnom vyjadrení a žiadala napadané rozhodnutie potvrdiť. Poukázala na to, že navrhovateľka si mylne zamieňa upútavku na vlastný program s propagáciou vlastného programu čo sú dva odlišné pojmy. V danej veci vzhľadom na obsah odvysielaného bloku ide podľa odporkyne nesporne o propagáciu, pretože napr. boli uvádzané konkrétne filmy, ktoré budú následne odvysielané. Poukázala aj na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vo veci sp. zn. 4Sž/19/2012 z 30. októbra 2012, ktorým Najvyšší súd Slovenskej republiky potvrdil rozhodnutie odporkyne v obdobnej veci s tým, že ide o jednoznačné porušenie zákona odvysielaním vlastnej propagácie.

K prednesu navrhovateľky zástupkyňa odporkyne uviedla, že vysielatelia v ostatnom čase neoddeľujú propagáciu vlastných programov, takže potom divák nevie rozlíšiť, či ide o reklamu, alebo vlastnú propagáciu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd vecne príslušný na konanie vo veci (§ 246 ods. 2 písm. a/ OSP a § 64 ods. 5 a 6 zákona č. 308/2000 Z. z.) túto prejednal z dôvodov a rozsahu opravného

prostriedku (§ 250j ods. 2 OSP v spojení s § 250l ods. 2 OSP) na ústnom pojednávaní (§ 250q ods. 1 OSP) dňa 29. novembra 2012 a oboznámia sa s obsahom spisového materiálu včítane administratívneho spisu č. 142-PLO/O-1385/2012 dospel k záveru, že opravný prostriedok navrhovateľky je dôvodný.

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy (§ 244 ods. 1 OSP).

V prípadoch, v ktorých zákon zveruje súdom rozhodovanie o opravných prostriedkoch proti neprávoplatným rozhodnutiam správnych orgánov, postupuje súd podľa tretej hlavy piatej časti OSP (§ 250l ods. 1 OSP).

Podľa § 250l ods. 2 OSP pokiaľ v tejto hlave nie je ustanovené inak, použije sa primerane ustanovenie druhej hlavy s výnimkou § 250a.

Podľa § 250i ods. 2 OSP v spojení s § 250l ods. 2 OSP, ak správny orgán podľa osobitného zákona rozhodol o spore alebo o inej právnej veci vyplývajúcej z občianskoprávných, pracovných, rodinných a obchodných vzťahov (§ 7 ods. 1), alebo rozhodol o uložení sankcie, súd pri preskúvaní tohto rozhodnutia nie je viazaný skutkovým stavom zisteným správnym orgánom. Súd môže vychádzať zo skutkových zistení správneho orgánu, opätovne vykonať dôkazy už vykonané správnym orgánom, alebo vykonať dokazovanie podľa tretej časti druhej hlavy.

Citované ustanovenie § 250i ods. 2 OSP je faktickou transpozíciou požiadavky tzv. „plnej jurisdikcie“, ako atribútu práva na spravodlivý proces. Súd pri svojom rozhodovaní nesmie byť obmedzený v skutkových otázkach len tým, čo tu zistil správny orgán, a to ani čo do rozsahu vykonaných dôkazov, ani ich obsahu a hodnotenia zo známych hľadísk závažnosti, zákonnosti a pravdivosti. Súd teda celkom samostatne a nezávisle hodnotí správnosť a úplnosť skutkových zistení urobených správnym orgánom, a ak pritom zistí skutkové, či (procesné) právne deficity, môže reagovať jednak tým, že uloží správnomu orgánu ich odstránenie, nahradenie alebo doplnenie, alebo tak urobí sám.

Predmetom preskúmaného konania v danej veci je rozhodnutie a postup odporkyne - správneho orgánu, ktorým rozhodnutím bola navrhovateľovi uložená sankcia podľa § 64 ods. 1 písm. d/ zákona č. 308/2000 Z. z. za porušenie povinnosti podľa § 34 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z. z..

Úlohou Najvyššieho súdu Slovenskej republiky bolo v zmysle námietok navrhovateľky posúdiť, či postup a rozhodnutie odporkyne v správnom konaní boli v súlade so zákonom a tiež, či bola v súlade so zákonom uložená sankcia.

Obsahom pripojeného spisového materiálu mal Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) nesporne preukázané, že Rada začala správne konanie č. 145-PLO/O-1385/2012 vo veci možného porušenia § 34 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z. z. v súvislosti s tým, že na televíznej programovej službe TV Markíza dňa 17. januára 2012 odvysielal o cca 19:23 hod., o cca 19:27 hod. a o cca 19:49 hod. v rámci reklamného prerušenia programu Televízne noviny, o cca 20:00 hod. pred programom Žrebovanie výherných čísel Tipos, o cca 19:54 hod. a o cca 19:56 hod. pred a po programe Predpoveď počasia komunikáty, ktoré mohli naplniť definíciu vlastnej propagácie podľa § 37a ods. 2 zákona č. 308/2000 Z. z., a teda reklamy podľa § 32 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z. z., čím mohlo dôjsť k odvysielaniu reklamy bez jej rozoznatelného a zreteľného oddelenia od iných častí programovej služby tak, aby neboli zameniteľné s inými zložkami programovej služby a súčasne bola vyzvaná, aby v lehote do 10 dní od doručenia oznámenia v súlade s § 33 ods. 1 a § 34 ods. 3 zákona č. 71/1967 Zb. k oznámeniu zaslal svoje stanovisko, prípadne navrhol dôkazy. Súčasne bol upozornený, že pokiaľ svoje práva v stanovenej lehote nevyužije, Rada môže rozhodnúť vo veci aj bez jeho stanoviska, pokiaľ uzná, že podklady a dôkazy zhromaždené v správnom konaní sú dostačujúce podľa ustanovenia § 46 zákona č. 71/1967 Zb. v znení neskorších predpisov. Zároveň účastníka podľa ustanovenia § 23 ods. 1 zákona č. 71/1967 Zb. poučila o práve nazerať do spisov, robiť si z nich výpisy, odpisy a dostať kópie spisov alebo dostať informáciu zo spisov iným spôsobom. Predmetný záznam vysielania je súčasťou administratívneho spisu. V prípade potreby má účastník v zmysle § 23 ods. 1 zákona č. 71/1967 Zb. právo využiť

možnosť vyhotovenia kópie predmetného záznamu vysielania. Výjadrenie účastníka bolo odporkyni doručené dňa 22. mája 2012. Následne po získaní všetkých podkladov pre rozhodnutie odporkyňa v danej veci rozhodla dňa 12. júna 2012 pod č. RP/029/2012.

Podľa § 4 zákona č. 308/2000 Z. z. poslaním Rady je presadzovať záujmy verejnosti pri uplatňovaní práva na informácie, slobody prejavu a práva na prístup ku kultúrnym hodnotám a vzdelaniu a vykonávať štátnu reguláciu v oblasti vysielania, retransmisie a poskytovania audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie. Zároveň Rada dbá o uchovávanie plurality informácií v spravodajských reláciách vysielateľov, ktorí vysielajú na základe zákona, alebo na základe licencie podľa tohto zákona. Dohliada na dodržiavanie právnych predpisov upravujúcich vysielanie, retransmisiu a poskytovanie audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie a vykonáva štátnu správu v oblasti vysielania, retransmisie a poskytovania audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie v rozsahu vymedzenom týmto zákonom.

Podľa § 34 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z. z. vysielanie reklamy a telenákupu musí byť rozoznatel'né a zreteľne oddelené od iných častí programovej služby tak, aby neboli zameniteľné s inými zložkami programovej služby; vo vysielaní rozhlasovej programovej služby sa použijú na oddelenie zvukové prostriedky a vo vysielaní televíznej programovej služby zvukovo - obrazové alebo priestorové prostriedky.

Povinnosť ustanovená v § 34 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z. z. transponuje do Slovenského právneho poriadku článok 19 Smernice Európskeho Parlamentu a Rady 2010/13/EÚ z 10. marca 2010 (ďalej len „smernica“). Uvedený článok zakotvuje princíp „oddelenia a rozoznatel'nosti reklamy od obsahu vysielania“. Tento princíp je považovaný za jeden z najstarších ako aj najpodstatnejších základov európskej regulácie televízneho vysielania ako takého. Základným účelom tejto zásady je ochrana diváka pred možnou zámenou reklamy za vysielanie iných zložiek programovej služby a teda ochrana diváka pred potenciálnym uvedením do omylu o povahe vysielanej zložky programovej služby. Nezanedbateľným prínosom dodržiavania princípu „oddelenie a rozoznatel'nosť“ je tiež ochrana redakčnej nezávislosti a integrity vysielateľa ako aj zabezpečenie „komerčnej neutrality“ vysielateľa a s tým súvisiaca ochrana hospodárskej súťaže.

Novelou smernice z roku 2007 (ktorej konečným výsledkom je kodifikovaná verzia smernice z 10. marca 2010) bol tento princíp prvýkrát prelomený, a to v prípade mediálnej komerčnej komunikácie. V súčasnosti v zmysle príslušných článkov smernice ako aj ustanovení zákona č. 308/2000 Z. z. postačuje v prípade mediálnej komerčnej komunikácie zachovať princíp „rozoznatel'nosti“. Zrušenie zásady „oddelenia“ pre mediálnu komerčnú komunikáciu je logické, z dôvodu zavedenia a definovania inštitútu umiestňovanie produktov. Už zo samotnej definície umiestňovania produktov je zrejmé, že pri tomto inštitúte je princíp „oddelenia“ zásadne porušený. Zrušenie princípu „oddelenia“ však platí iba v prípade mediálnej komerčnej komunikácie vo všeobecnosti. V prípade konkrétnych zložiek mediálnej komerčnej komunikácie (napr. umiestňovanie produktov, sponzorovanie, reklama a telenákup) platia osobitné ustanovenia, ak pre tieto inštitúty takéto ustanovenia v smernici, resp. v slovenskom právnom poriadku existujú.

Z článku 19 smernice (aktuálnej) jednoznačne vyplýva, že pre reklamu a telenákup zostal princíp „oddelenia a rozoznatel'nosti“ zachovaný v nezmenenej podobe. Túto skutočnosť reflektuje aj platné a účinné znenie § 34 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z. z., ktoré okrem novej možnosti priestorového oddelenia ponecháva znenie tohto ustanovenia identické s jeho znením pred účinnosťou novely zákona č. 308/2000 Z. z. zo 14. decembra 2009. V európskych odborných kruhoch v súčasnosti prebieha pomerne intenzívna debata o tom, či je vôbec nevyhnutné a efektívne zachovať princíp „oddelenia“ s prihliadnutím na nové inštitúty (už spomínané umiestňovanie produktov) alebo na nové spôsoby vysielania reklamy (virtuálna reklama, split screen atď.). Z vyššie uvedených ustanovení však jednoznačne vyplýva, že stav de lege lata ponecháva princíp „oddelenia a rozoznatel'nosti“ pre reklamu a telenákup zachovaný v pôvodnom rozsahu.

Podľa názoru najvyššieho súdu z ustanovenia § 34 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z. z. vyplýva, že reklama musí byť vysielaná tak, aby bol recipient o komerčnom charaktere vysielania zreteľne informovaný. Pojem zreteľnosti sa pritom vzťahuje práve na oddeľovací prvok, ktorý reklamu od ostatného obsahu oddeľuje. Účelom takéhoto konania má byť rozoznateľnosť a nezameniteľnosť komerčného obsahu vysielania s iným (redakčným) obsahom vysielania.

Najvyšší súd má za to, že pre naplnenie kritérií rozoznateľného, zreteľného a nezameniteľného vysielania je nepochybne potrebné, aby zo samotného oddeľovacieho prostriedku jednoznačne vyplývalo, že oddeľuje komerčné vysielanie od redakčného, teda že po ňom, resp. pred ním je vysielaný komerčný obsah.

Oddeľovací prostriedok musí teda byť s vysielaním reklamy prepojený tak, aby bol recipient bez pochybností oboznámený s tým, že sa jedná o oddelenie reklamy od ostatného vysielania. Aby oddeľovací prostriedok splnil túto požiadavku, musí byť s vysielaním komerčného charakteru asociovatelný. Recipient musí mať možnosť vytvoriť si asociáciu konkrétneho oddeľovacieho prostriedku s vysielaním reklamy.

Podľa názoru najvyššieho súdu vychádzajúceho zo záznamu sporného vysielania (na priloženom DVD nosiči) uvedená požiadavka zo strany navrhovateľky v danom prípade splnená bola. Reklama bola od programu oddelená dostatočne rozoznateľne, označené grafickým logom TV Markíza, ktorý vzhľadom na doslovné znenie ustanovenia § 34 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z. z., ako oddeľovací prostriedok nemožno vylúčiť, nakoľko zákon vyžaduje len to, aby bola reklama odlišiteľná od ostatných zložiek programovej služby. Zákon je v tomto ohľade minimalistický a nedáva odporkyni priestor na rozširujúci výklad toho, ako má oddelenie vysielania reklamy od ostatných zložiek programovej služby znieť.

Slovenská republika je právny štát, ktorý je založený na princípoch právnej istoty a predvídateľnosti právnych noriem, pričom nejasné a neurčité právne normy nemožno aplikovať a vykladať na ťarchu adresáta právnej normy - účastníka správneho konania, ale vždy na ťarchu tvorcu právnej normy (k tomu pozri bližšie R 102/2011).

Nakoľko ustanovenie § 34 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z. z. nestanoví jednoznačne, aké zvukové prostriedky je vysielateľ povinný použiť, vymedzenie požiadaviek na oddelenie vysielania reklamy od ostatných zložiek programovej služby tak, ako tieto uvádza odporkyňa v napadnutom rozhodnutí, je príliš extenzívne.

V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že Ústavný súd Slovenskej republiky v rámci svojej rozhodovacej činnosti už viackrát konštatoval, že nevyhnutnou súčasťou rozhodovacej činnosti súdov zahŕňajúcej aplikáciu abstraktných právnych noriem na konkrétne okolnosti individuálnych prípadov je zisťovanie obsahu a zmyslu právnej normy uplatňovaním jednotlivých metód právneho výkladu. Ide vždy o metodologický postup, v rámci ktorého nemá žiadna z výkladových metód absolútnu prednosť, pričom jednotlivé uplatnené metódy by sa mali navzájom dopĺňať a viesť k zrozumiteľnému a racionálne zdôvodnenému vysvetleniu textu právneho predpisu. Pri výklade a aplikácii ustanovení právnych predpisov je nepochybne potrebné vychádzať prvotne z ich doslovného znenia. Súd však nie je doslovným znením zákonného ustanovenia viazaný absolútne. Môže, ba dokonca sa musí od neho (od doslovného znenia právneho textu) odchýliť v prípade, keď to zo závažných dôvodov vyžaduje účel zákona, systematická súvislosť alebo požiadavka ústavne súladného výkladu zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov (čl. 152 ods. 4 ústavy). Samozrejme, že sa v takýchto prípadoch musí zároveň vyvarovať svojvôle (arbitrárnosti) a svoju interpretáciu právnej normy musí založiť na racionálnej argumentácii. V prípadoch nejasnosti alebo nezrozumiteľnosti znenia ustanovenia právneho predpisu (umožňujúceho napr. viac verzii interpretácie) alebo v prípade rozporu tohto znenia so zmyslom a účelom príslušného ustanovenia, o ktorého jednoznačnosti niet pochybnosti, možno uprednostniť výklad e ratione legis pred doslovným gramatickým (jazykovým) výkladom. Viazanosť štátnych orgánov zákonom v zmysle čl. 2 ods. 2 ústavy totiž neznamená výlučnú a bezpodmienečnú nevyhnutnosť doslovného gramatického výkladu aplikovaných zákonných ustanovení. Ustanovenie čl. 2

ods. 2 ústavy nepredstavuje iba viazanosť štátnych orgánov textom, ale aj zmyslom a účelom zákona (k tomu pozri bližšie rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 341/07).

Pri posudzovaní porušenia ustanovenia § 34 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z. z., je (a aj do budúcnosti bude potrebné) rozlišovať, či sa jedná o programovú rozhlasovú službu (zvukové vysielanie) alebo televíznu programovú službu (obrazovo - zvukové vysielanie). Aj toho dôvodu, že pri televíznych (obrazovo - zvukových) programoch je porušenie ustanovenia § 34 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z. z. jednoduchšie preukázateľné a nedochádza k problémom výkladu uvedeného ustanovenia, či bolo alebo nebolo vysielanie reklamy a telenákupu rozoznateľné a zreteľne oddelené od iných častí programovej služby tak, aby neboli zameniteľné s inými zložkami programovej služby na rozdiel od rozhlasovej (iba zvukovej) služby. Vzhľadom na to, že ide o obrazovo-zvukový záznam mal najvyšší súd z hora uvedeného za preukázateľné, že navrhovateľka zreteľne a rozoznateľne oddelila reklamu a telenákup od ostatných častí programovej služby. Na tomto mieste najvyšší súd poukazuje i na svoje rozhodnutie vo veci sp. zn. 5SŽ/11/2012 z 29. októbra 2012 (pozri www.nsud.sk).

Reklamou všeobecne sa rozumie oznámenie, predvedenie alebo iná prezentácia šírená hlavne komunikačnými médiami majúce za cieľ podporu podnikateľskej činnosti, hlavne podpora spotreby alebo predaj tovaru, výstavby, prenájmu alebo predaja nehnuteľností, predaja alebo využitia práv alebo záväzku, podporu poskytovania služieb, propagácie ochrannej známky.

Komunikačnými médiami, ktorými je reklama šírená, sa rozumejú prostriedky umožňujúce prenášanie reklamy, hlavne periodická tlač a neperiodické publikácie, rozhlasové a televízne vysielanie, audiovizuálne produkcie, počítačové siete, nosiče audiovizuálnych diel, plagáty a letáky.

Povinnosť ustanovenú v § 32 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z. z. transponuje do Slovenského právneho poriadku článok 1 písm. i/ Smernice Európskeho Parlamentu a Rady č. 89/552 z 03. októbra 1989 o audiovizuálnych mediálnych službách, ktorá bola novelou smernice Európskeho Parlamentu a Rady č. 2007/65/ES z 11. decembra 2007 v uvedenej definícii nezmenená a ani rozšírená.

Zákon č. 308/2000 Z. z. v § 32 ods. 1 definuje reklamu na účely tohto zákona, ako akékoľvek verejné oznámenie vysielané za odplatu alebo inú podobnú protihodnotu vrátane vlastnej propagácie, ktorého zámerom je podporiť predaj, nákup alebo nájom tovaru alebo služieb vrátane nehnuteľností, práv a záväzkov alebo dosiahnuť iný účinok sledovaný objednávatelom reklamy alebo vysielateľom.

Podľa § 37a ods. 2 zákona č. 308/2000 Z. z. vlastná propagácia na účely tohto zákona je činnosť vysielateľa určená na získanie a udržanie pozornosti verejnosti na vlastné vysielanie, programy, tovary alebo služby, priamo spojené s vysielaním a programami, za vlastnú propagáciu sa nepovažuje oznámenie vysielateľa, ktorým informuje verejnosť o vlastnom programe.

K možnému porušeniu ustanovenia § 37a ods. 2 zákona č. 308/2000 Z. z. najvyšší súd uvádza v zhode s tvrdením navrhovateľky, že preskúmané reklamné predely neobsahovali náležitosti uvedené v ustanovení § 37a ods. 2 zákona č. 308/2000 Z. z., prvky verifikujúce upútavanie na vlastné vysielanie neboli súčasťou týchto reklamných predelov, absentovali údaje o dátume a termíne vysielania ako aj údaje o vekovej vhodnosti, názve údajne upútavaného vlastného vysielania etc.

Aj podľa najvyššieho súdu je divák nemal možnosť z videného krátkeho reklamného predelu zistiť, o aké iné vlastné vysielanie by sa malo údajne jednať, či takúto dielo bude predmetom vysielania v budúcnosti, kedy by sa tak malo udiat a za akých podmienok.

Pokiaľ odporkyňa na ústnom pojednávaní poukazovala na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vo veci, vedenej pod sp. zn. 4SŽ/19/2012 z 30. októbra 2012, ktorým Najvyšší súd Slovenskej republiky potvrdil jej rozhodnutie v obdobnej veci s tým, že ide o jednoznačné porušenie zákona odvysielaním vlastnej propagácie, podľa názoru najvyššieho súdu sa nejedná o totožnú vec, nakoľko v danej preskúmvanej veci nejde o obdobný skutkový dej, ako vo veci sp. zn. 4SŽ/19/2012. Vo veci sp.

zn. 5SŽ/17/2012 sa „skutok“ preukázateľne udial v sérii po sebe idúcich reklamných podaní. Týmto svojim charakterom už dostatočne oddelili hlavný program a mohli na diváka pôsobiť ako reklamný súhrn. Rozhodne podľa názoru najvyššieho súdu nemohli na diváka pôsobiť tak, že počas iného programu navrhovateľka upúťavala na vlastné vysielanie, keď navyše do popredia vystupuje viac charakter informačný a nie propagačný.

K výške uloženej sankcie najvyšší súd poznamenáva, že ani tá nebola dostatočne odôvodnená vzhľadom k tomu, že od prvej sankcie voči navrhovateľovi - rozhodnutím č. RL/298/2006 právoplatné dňa 07. júla 2006 vo výške 100.000 Sk ubehlo viac ako 6 rokov. Na uvedené mala podľa najvyššieho súdu odporkyňa prihladiť pri ukladaní sankcie navrhovateľke. Taktiež sa odporkyňa riadne nevysporiadala s tvrdením navrhovateľky, či rozhodnutím č. RL/298/2006 právoplatné zo dňa 07. júla 2006 bola sankcionovaná za rovnakú skutkovú podstatu akou bola sankcionovaná ako vyššie preskúmanej veci.

Keďže v rozsahu navrhovateľkou vymedzených dôvodov opravného prostriedku bolo zistené pochybenie pri aplikovaní relevantných zákonných ustanovení, Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnuté rozhodnutie Rady podľa § 250q ods. 2 OSP pre nesprávne právne posúdenie veci zrušil a vec jej vrátil na ďalšie konanie (§ 250j ods. 2 písm. a/ OSP v spojení s § 250l ods. 2 OSP).

V ďalšom konaní odporkyňa súc viazaná právnym názorom najvyššieho súdu vysloveným v tomto rozsudku (§ 250r OSP) vec opätovne posúdi v tom smere, či vôbec zo strany navrhovateľky došlo k porušeniu zákona a ak áno, v akom rozsahu, a až potom vo veci znova rozhodne tak, aby jej rozhodnutie, zodpovedalo zákonu.

O náhrade trov konania najvyšší súd rozhodol podľa ustanovenie § 250k ods. 1 OSP v spojení s § 250l ods. 2 OSP a § 151 ods. 1 a 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP, tak že úspešnej navrhovateľke priznal náhradu trov konania v sume 485,24 eura.

Táto suma pozostáva z náhrady trov právnej služby, a to za tri úkony vykonané v r. 2012 (prevzatie a príprava zastúpenia, podanie opravného prostriedku a účasť na pojednávaní) - 1 úkon á 127,16 eura + 3 x režijný paušál á 7,63 eura, čo je spolu $381,48 + 22,89 = 404,37 + 20 \% \text{ DPH } 80,87$ eura, t. j. spolu 485,24 eura, všetko v zmysle § 11 ods. 4, § 14 ods. 1 písm. a/, b/ a c/, § 16 ods. 3 a § 18 ods. 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov.

Náhradu trov konania je odporkyňa povinná zaplatiť na účet právnej zástupkyne navrhovateľky do troch dní v zmysle § 149 ods. 1 OSP v spojení s 246c ods. 1 veta prvá OSP.

Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku n i e j e prípustný opravný prostriedok.